

Кристъл Съдърланд

НАШИТЕ
мастиленни
СЪРЦА

enthusiast
Teen's Books

Любовта е истинско бедствие

Кристъл Съдърланд

**НАШИТЕ
мастиленни
СЪРЦА**

Превод от английски Мария Чайлд

enthusiast

София, 2019

Our Chemical Hearts
Krystal Sutherland
Copyright © 2016 by Krystal Sutherland

Кристъл Съдърланд
Нашите мастилени сърца

- © Мария Чайлд, превод, 2019
- © Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2019
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2019
Enthusiast – Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-306-6

ПЪРВА ГЛАВА

ВИНАГИ СЪМ СИ МИСЛЕЛ, че моментът, в който човек среща любовта на живота си, ще е като по филмите. Е, не точно като по филмите, естествено, със забавен кадър, развети от бриз коси и вървящ към кулминация инструментал. Но си представях, че поне ще изпитам нещо по така, нали ме разбирате? Пропуснат удар на сърцето. Трепване в душата, където *нещо* нашепва: „Дявол да го вземе. Това е тя. Най-накрая, след всичкото това време, тя се появи“.

Нищо подобно не се случи, когато Грейс Таун влезе с десетминутно закъснение в часа по драматично изкуство на госпожа Бийди през втория вторник от началото на учебната година. Беше от онези хора, които правят впечатление където и да се появят, но не поради причините, провокиращи внезапни и вечни симпатии. Средна на ръст, със средно телосложение и средно привлекателна – все неща, които би трябвало да ѝ помогнат да се впише лесно в новото училище, без обичайните драматични мотиви, които обикновено съпровождат подобни сюжети.

Но у нея имаше три особености, които веднага се наби- ваха на очи, преди обикновеният ѝ вид да успее да я спаси:

1. От главата до петите беше облечена в мъжки дрехи. И нямам предвид небрежната скейтърска визия, по която си падат някои момичета, а истински мъжки дрехи, прекалено големи за нейния размер. Джинсите с тясна кройка бяха затегнати около хълбоците с колан, за да не падат.

Освен това носеше пуловер, карирана риза и плетена шапка, въпреки че беше едва средата на септември, а около шията ѝ висеше кожена връв с нанизана на нея котва.

2. Имаше нечистоплътен и болнав вид. Искам да кажа, че съм виждал бездомници, които изглеждат по-добре от нея в онзи първи ден. (Всъщност не съм виждал толкова много бездомници, но съм гледал „Наркомрежа“ и „В обувките на Сатаната“, което е напълно достатъчно.) Русата ѝ коса беше рошава и зле подстригана, кожата ѝ имаше сивкав оттенък и съм почти сигурен, че ако я бях подушил в който и да е момент през въпросния ден, щеше да вони.

3. И ако казаното дотук не беше достатъчно, за да съсипе напълно шансовете ѝ да се запише в новата гимназия, към него се добавяше фактът, че Грейс Таун ходеше с бастун!

Ето как стана. Такава я видях за първи път. Никакви забавени кадри, бризове, инструментали, да не говорим за пропуснати сърдечни удари. Закъсня с десет минути, влезе тихо, накуцвайки, все едно от години бе част от пейзажа и от нашия клас. И учителката ни не каза нищо – може би защото Грейс беше нова, или защото беше странна, или просто защото госпожа Бийди от един поглед разбра, че малка частица от душата ѝ е скършена. Грейс седна на един стол в дъното на залата за драматично изкуство с черни стени, прехвърли бастуна през скута си и не размени нито дума с никого по време на целия час.

Погледнах към нея още два пъти, но към края на урока буквално забравих за присъствието ѝ, а накрая тя се измъкна, без никой да я забележи.

Така че това със сигурност не е история за любов от пръв поглед.

Но е любовна история.

Е...

Донякъде.

ВТОРА ГЛАВА

ПЪРВАТА СЕДМИЦА ОТ УЧЕБНАТА ГОДИНА, предшестваща внезапната призрачна поява на Грейс Таун, беше минала толкова монотонно, колкото можеше да се очаква. До момента се бяха заформили едва три незначителни скандали: един от зайците бе наказан, след като го бяха хванали да пуши в женската тоалетна (ако ще те наказват за нещо, то поне гледай да не е клише!); анонимен заподозрян беше качил в YouTube запис от сбиване на училищния паркинг след часовете (от администрацията бяха откачили заради тази случка); носеха се слухове, че Ченс Озенбърг и Били Коста си бяха предали венерическо заболяване един на друг, след като бяха правили секс без предпазни средства с едно и също момиче (ще ми се това да си го измислях, скъпи ми читатели).

Както винаги, моят живот бе лишен от скандали. Бях седемнадесетгодишно, странно, кльощаво хлапе от типа, който може би бихте избрали да изпълнява ролята на младия Киану Рийвс, ако вече сте похарчили по-голямата част от бюджета за евтини компютърни ефекти и кетъринг. Никога не бях пушил (като изключим пасивното пушене) и слава богу, никой не ме беше обвинявал, че съм си свалял гащите, без да вземам предпазни мерки. Тъмната ми коса стигаше до раменете и много обичах да нося спортното сако на баща ми, останало от осемдесетте. Можеше да се каже, че бях нещо като кръстоска между мъжкия вариант

на Съмър Глау* и Сивиръс Снейп**. Махате гърбавия нос, добавяте трапчинки и хей, готово: перфектната рецепта за един Хенри Айзък Пейдж.

Също така не се интересувах от момичета (нито от момчета, в случай че се чудите). От близо пет години приятелите ми непрекъснато влизаха или излизаха от драматични тийнейджърски връзки, но на мен все още ми предстоеше да се влюбя истински в някого. Вярно, в детската градина харесвах Абигейл Търнър (веднъж я бях целунал по бузата, без да очаква; след това връзката ни рязко пое надолу), а в началното училище поне три години поред бях обсебен от идеята да се ожена за Софи Джоу, но след това влязох в пубертета и все едно някой натисна бутон в мен: вместо да се превърна в тестостероново сексчудовище, както повечето момчета от моето училище, просто все не ми се удаваше да открия човека, който да пожелае в живота си по такъв начин.

Доволен бях да се концентрирам върху уроците си и да изкарвам оценките, които ми бяха нужни за постъпването в някой задоволителен колеж, което вероятно е причината да не се сетя за Грейс Таун през следващите два дни. А може би изобщо нямаше и да се сетя, ако не беше намесата на някой си господин Алистър Хинк, учител по английски.

Всичко, което знам за него, е в рамките на онова, което повечето ученици знаят за своите учители. Господин Хинк страдаше от обилен пърхот, който нямаше да се забелязва толкова, ако не беше черното поло, което той носеше

---

* Американска танцьорка и актриса, добила известност с ролята си на Ривър Там в телевизионния сериен филм „Светулка“ (Firefly), както и в „Терминатор: Хрониките на Сара Конър“, където играе ролята на Камерън Филипс. – Бел. прев.

** Страховитият професор от училището за магии „Хогоуртс“ в „Хари Потър“. – Бел. прев.

всеки божи ден и което ясно подчертаваше ситните бели пращинки по раменете му, подобни на снежинки върху асфалт. Лявата му ръка без халка ме караше да си вадя заключението, че не е женен, което вероятно до голяма степен се дължеше на пърхота, както и на факта, че забележително много приличаше на Кип, брата на Наполеон Динамит*.

Освен това Хинк се отличаваше с болезнена страст към английския език – до такава степен, че веднъж, когато часът ни по математика свърши пет минути по-късно, заради което закъсняхме за часа по английски, той изнесе цяла лекция на учителя ни по математика, господин Бабкок, за това как хуманитарните предмети не са по-малко важни от точните науки. Повечето ученици се подхилкваха тайничко – тяхното бъдеще беше в инженерството, технологиите или търговията, предполагам, но сега като се замисля, мога със сигурност да потвърдя, че през въпросния следобед в нашата задущна класна стая се влюбих в идеята да стана писател.

Винаги ми се е удавало да пиша, да намирам подходящите думи. Някои се раждат с развит музикален слух, други – с талант на художници, трети (хора като мен, предполагам) имат вграден радар, който им подсказва къде трябва да се сложи запетая в дадено изречение. Що се отнася до свръхспособностите, граматическата ми интуиция стои на доста ниско ниво в скалата за изключителност, но пък ми помогна да се сближа с господин Хинк, който също така отговаряше за ръководството и организацията на училищния вестник, където участвах като доброволец от първата ми година в гимназията насам, с надеждата един ден да се издигна до негов редактор.

---

* Герой от едноименната американска комедия (2004). – Бел. прев.

Намирахме се по средата на часа по драматично изкуство при госпожа Бийди през втория четвъртък от началото на учебната година, когато телефонът иззвъня и госпожа Бийди го вдигна.

– Хенри, Грейс. Господин Хинк иска да ви види в кабинета си след часовете – каза тя след няколкоминутен разговор.

(Бийди и Хинк винаги са били приятелски настроени един към друг. Две души, родени в погрешния век, в който светът обичаше да се подиграва на хората, продължаващи да считат изкуството за най-изключителното нещо, което човечеството някога бе създавало или изобщо щеше да създаде.)

Кимнах и съвсем умишлено не погледнах към Грейс, макар че с периферното си зрение улавях погледа ѝ, втренчен в мен от дъното на залата.

В повечето случаи, когато някой учител повика ученик в кабинета си след часовете, се допуска най-лошото, но както вече казах, моят живот бе трагично лишен от скандали. Знаех (или поне се надявах, че знам) защо иска да ме види Хинк. Грейс от своя страна бе изкарала едва два дни в гимназия „Уестланд“, което съвсем не беше достатъчно, за да успее да предаде трихомони на някого и/или да вземе участие в което и да е от сбиванията след часовете (макар че носеше бастун и през по-голямата част от времето изглеждаше гневна).

Причината, поради която господин Хинк искаше да види Грейс, беше мистерия, както и всичко останало, свързано с нея.

Кристъл Съдърланд
НАШИТЕ МАСТИЛЕНИ СЪРЦА

Превод *Мария Чайлд*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Австралийска. Първо издание.

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 20

ISBN 978-619-164-306-6

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20

тел. 02/ 943 87 16 8

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Винаги съм си мислел, че моментът, в който човек среща любовта на живота си, ще е като по филмите...

Хенри Пейдж е киноманиак и безнадежден романтик. Той чака любовта като на забавен кадър, любовта, от която сърцето замира и нищо друго вече не е от значение. Така че последният човек, в когото допуска, че може да се влюби, е Грейс.

Грейс Таун не е обичайната филмова героиня. Облича се в размъкнати момчешки дрехи, мирише така, сякаш не се е къпала от седмици, и се подпира с бастун, докато ходи. Тя не се покрива с ничия представа за момиче мечта, но Хенри не може да спре да мисли за нея.

Има нещо прекършено у Грейс. Душата ѝ е пропукана от мрачните тайни на нейното минало. И единственото, което Хенри иска, е да ѝ помогне да „се събере“ отново и да се превърне в жизнерадостното и усмихнато момиче, което е била. Но дали Грейс ще го допусне до себе си? И достатъчна ли е любовта, за да извади от мрака едно наранено сърце?

Джон Грийн се среща с Рейнбоу Роуъл в този сърцераздирателен разказ за горчиво-сладката първа любов.

Дълбоко емоционална, забавна, изпълнена с реалистични, различни и блестящо изградени характери, „Нашите мастилени сърца“ ще остане в съзнанието на читателите.

Booklist

Кристъл Съдърланд предава изключително красноречиво и достоверно сложната природа на любовта и на скръбта и създава история, пълна с интригуващи и запомнящи се персонажи.

Publishers Weekly

